

Άντε κι άλλα τρία εύλογα ερωτήματα

Νίκος Βγέθης

Στον ιστότοπο [Παντιέρα](#) είναι αναρτημένη μια τοποθέτηση του Ρούση σχετικά με τον Δελαστίκ. Η δημόσια αυτή τοποθέτηση τιτλοφορείται **“Τρία εύλογα ερωτήματα”**. Στην ανάρτηση, δεν επιχειρείται μια κριτική στις απόψεις που έχει δημοσιεύσει ο Δελαστίκ αλλά ελέγχεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το NAP γιατί τον ανέχονται.

Παρόλο που στην πολιτική ουσία ταυτίζομαι με την άποψη του Ρούση μου φαίνονται ακατανόητες οι αιχμές που απευθύνει προς NAP κι ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Δικαιούμαι έτσι κι εγώ να έχω μερικά εύλογα ερωτήματα.

Ερώτημα πρώτο. Είναι δυνατή η ταύτιση απόψεων ανάμεσα σε δύο διαφορετικά άτομα; Προφανώς όχι. Γνωρίζουμε ότι η συνείδησή μας είναι μια αντανάκλαση της αντικειμενικής πραγματικότητας και μάλιστα μία αντανάκλαση που γίνεται επάνω σε ένα μοναδικό και απόλυτα προσωπικό “καθρέφτη” που ο καθένας μας σφυρηλατεί μέσα από τον μοναδικό τρόπο που βιώνει την καθημερινότητά, γενικεύει τα ερεθίσματα των αισθήσεών του και συνειδητοποιεί μέσα από τις εγκεφαλικές του λογικές διεργασίες.

Ακόμα κι εάν παραδεχτούν δύο άνθρωποι ότι συμφωνούν, γνωρίζουμε ότι ο καθένας εξ αυτών έχει διαφορετική -ουσιαστικά- αντίληψη της δικής του άποψης αλλά και της άποψης του συνομιλητή του, με τον οποίο υποτίθεται ότι συμφωνεί.

Προφανώς αυτά που αναφέρω είναι βαρετές κοινοτοπίες. Τόσο αληθινές που ίσως δεν έχουν καμία σημασία. Τουλάχιστον όταν θεωρούμε απόψεις σχετικά με γνωστά και σε μεγάλο βαθμό απλουστευμένα γνωσιολογικά αντικείμενα. Τότε οι διαφορές κι οι αποκλίσεις είναι προφανώς αμελητέες.

Όταν όμως θεωρούμε την ανθρώπινη κοινωνία, ένα τόσο χαοτικά περίπλοκο κατασκευάσμα, θα πρέπει να κρατάμε στο βάθος του μυαλού μας όλες αυτές τις βαρετές κοινοτοπίες.

Εάν υπάρχει δυσκολία να “συμφωνήσουν” δύο διακριτοί άνθρωποι, είναι δυνατόν να πιστεύουμε ότι υπάρχει ταύτιση απόψεων για την πολιτική κατάσταση, ακόμα και στα πλαίσια ενός πολιτικού φορέα; Είναι άλλο να αποδεχθεί κάποιος την “γραμμή του κόμματος” ως μια εύλογη απάντηση στα σύγχρονα πολιτικά προβλήματα, σαν ένα προϊόν μιας συλλογικής προσπάθειας και σαν ένα εργαλείο παρέμβασης στην πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα κι άλλο να πρέπει να συνιστά η “πολιτική γραμμή” την δική του μοναδική άποψη.

Το να υπερασπίζεται κάποιος την πολιτική γραμμή του φορέα στον οποίο δραστηριοποιείται είναι διαφορετικό πράγμα από την αυτολογοκρισία. Πόσο μάλλον όταν αναφερόμαστε σε έναν άνθρωπο που κερδίζει το ψωμί του δημοσιοποιώντας την άποψή του! Όταν ο Δελαστίκ υπογράφει ένα άρθρο, δεν δικαιούται απλώς, αλλά οφείλει να εκθέσει την δική του προσωπική άποψη. Γι αυτό και τον διαβάζουμε. Όποιος θέλει να μάθει τη γραμμή του NAP ας ανατρέξει στα κομματικά ντοκουμέντα.

Ερώτημα δεύτερο. Πόσα μέλη ενός κόμματος “συμφωνούν” με την πολιτική γραμμή του; Συνήθως κανένα.

Ας μην κοροϊδευόμαστε. Η εργατική τάξη απέχει έτη φωτός από την κατάσταση που περιγράφεται από τους κλασικούς σαν “τάξη για τον εαυτό της”. Όχι μόνο η εργατική τάξη αλλά το σύνολο της κοινωνίας είναι ακόμα κατά βάση καταναλωτής της πολιτικής κι όχι παραγωγός της. Αυτή η διαπίστωση ισχύει με τον ίδιο τρόπο και για το εσωτερικό των διαφόρων κομμάτων. Η πλειοψηφία των μελών “μαθαίνουν” κι “αναπαράγουν” τη “γραμμή”. Δεν τη διαμορφώνουν. Αυτοί που τη διαμορφώνουν είναι μια μικρή σε αριθμό ελίτ που συζητά, διαφωνεί αλλά και συμβιβάζεται σε μια γραμμή πλεύσης που υπηρετεί τις στοχεύσεις όλων και διαμορφώνεται από τους τρέχοντες συσχετισμούς δύναμης. Κανείς δεν εκφράζεται εξ ολοκλήρου από αυτήν. Κάθε φορά που τελειώνει ένα συνέδριο αρχίζει η ζύμωση για την “ορθή ερμηνεία” των αποφάσεων, μέχρι να αλλάξουν οι συσχετισμοί που θα οδηγήσουν στην επαναδιατύπωσή τους κοκ.

Για πόσα χρόνια ακόμα θα πρέπει η επαναστατική αριστερά να κοροϊδεύει τον εαυτό της δαιμονοποιώντας τους “διαφωνούντες”; Αναγνωρίζοντας το μείζον, θεωρώ ότι η δημόσια διατύπωση των απόψεων, αν μη τι άλλο, βοηθά ευρύτερα κοινωνικά στρώματα να παρακολουθούν τους προβληματισμούς της “ελίτ που παράγει πολιτική” κι έτσι να εκπαιδεύονται σιγά-σιγά στην αυτοτελή διαμόρφωση άποψης.

Ερώτημα τρίτο. Μπορεί να είναι ώριμος ένας υποκειμενικός παράγοντας που καταναλώνει πολιτική; Νομίζω ότι η ολοκλήρωση του ιστορικού κύκλου κι η ήττα του παγκόσμιου τριτοδιεθνικού ρεύματος μας δίνει την εμφατικότερη απάντηση. Φυσικά κι όχι.

Εάν οι επαναστάτες θέλουν να δουν έναν λαό να κάνει επανάσταση κι όχι αυτούς να κερδίζουν την εξουσία στο όνομα του λαού, τότε θα πρέπει να πάψουν να φοβούνται την έκθεση του λαού στις κάθε λογής αντιφάσεις, ανησυχίες, αβεβαιότητες και προβληματισμούς τους. Αυτό είναι το βασικό καθήκον των επαναστατών κι όχι η “περιφρούρηση” του λαού από τις διάφορες “οπορτουριστικές αντιλήψεις”..

Προστάτες οι λαοί έχουν ήδη πολλούς.